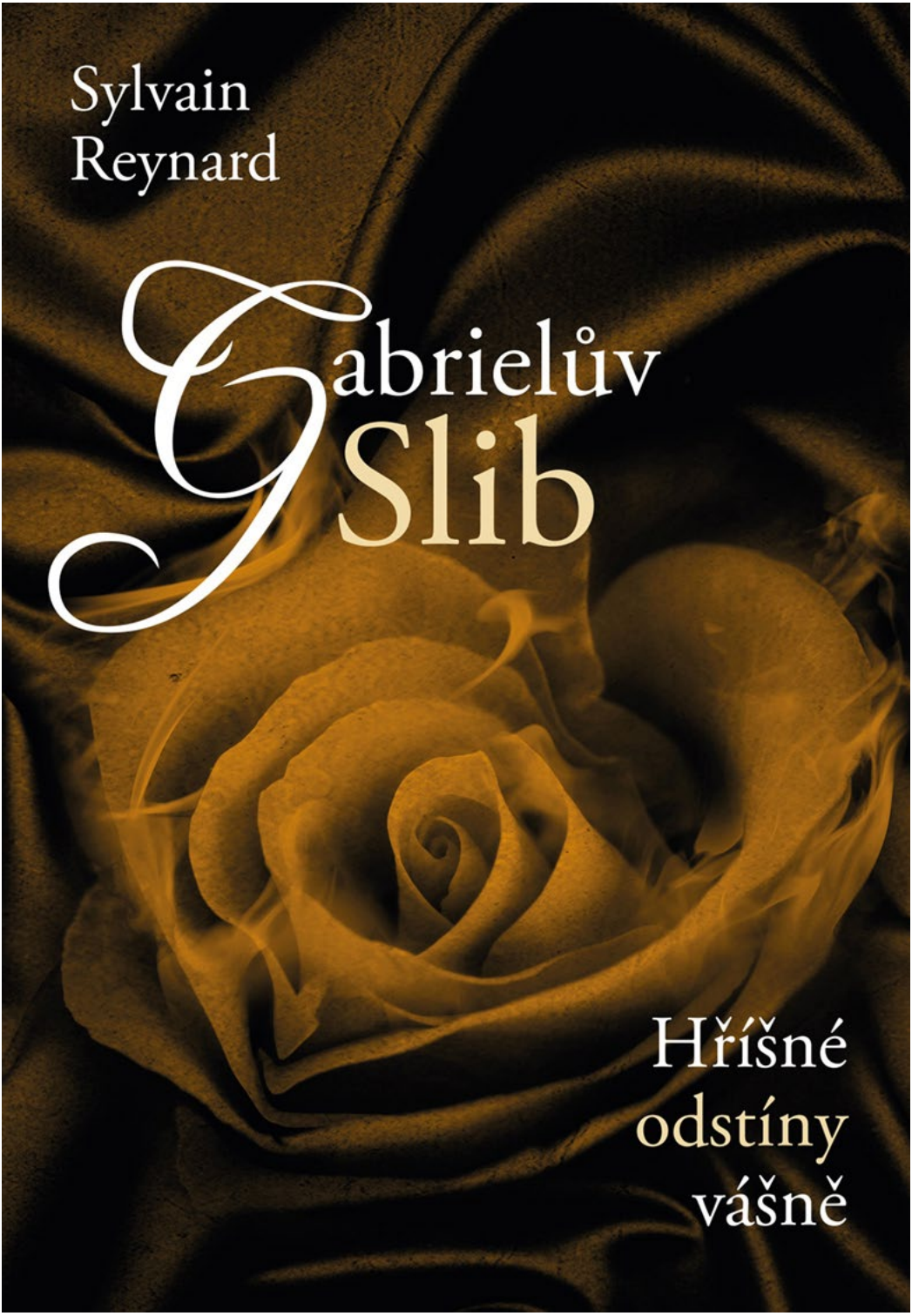
Sylvain
Reynard
Gabrielův
Slib
Hříšné
odstíny
vášně

Gabrielův slib

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Sylvain Reynard
Gabrielův slib – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Sylvain
Reynard

Gabrielův Slib

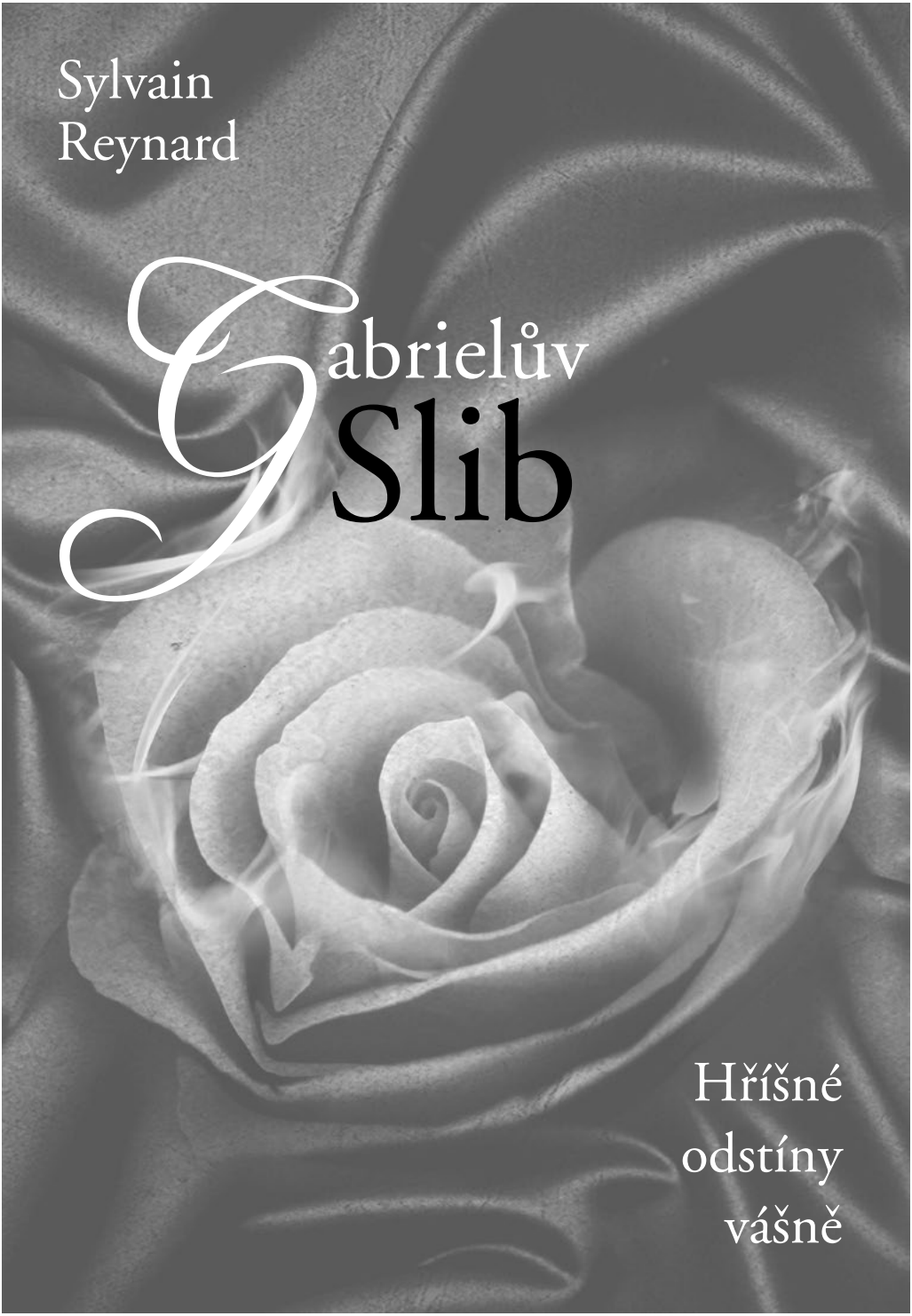

Hříšné
odstíny
vášně

Tato kniha je věnována všem, které jsme ztratili.
Nechť nejsou nikdy zapomenuti.

Francesca a Paolo di Rimini v pekle
Rytina Gustava Dorého z roku 1857

Prolog

1313
VERONA, ITÁLIE

Básník strnul uprostřed pohybu a hrot jeho pera se vznášel nad pergamenem jako neklidný pták.

Slova, která vložil své milované do úst, jasně prokazovala vinu. Dokonce i samotný inkoust ho za to odsuzoval.

Při psaní *Očistce* byl kvůli její smrti nucen přezkoumat vlastní život. Jeho hold Beatrici byl jak poctou, tak pokáním. Jenže tohle nebyl konec.

Ne, Beatricina smrt neznamenala konec jejich lásky. Stále ji miloval a jejich láska ho změnila.

Hrot pera se opět dotkl pergamenu a vetkal jeho ztrátu do slov. V tomto životě jí nebyl hoden, ale možná, že v tom dalším…

Zrak svatý, Beatrice, obrať k němu,
hle, miláček tvůj věrný tady stojí,
co kroků udělal on k cíli svému!

Ty z milosti nám prokaž milost svoji
a odhal tvář, by druhou spatřil krásu,
již tajíš před ním stále ve závoji!

Zde byla jeho milovaná, tady a teď, krásná a oslnivá. Jejich láska přetrvává, ač se změnila. Prohloubila se a stala se věčnou.

Básník pohlédl na město svého vyhnanství a oplakával domov. Oplakával Beatrici a to, co nikdy nebylo.

A doufal v to, co přijde. Jeho milovaná ho nasměrovala dál, až za jejich pozemskou lásku, k něčemu transcendentnímu, dokonalému a věčnému. Vyléval si duši na papír a přísahal, že jeho slova se naplní a všechny sliby, které jí dal, budou splněny.

1. kapitola

ZÁŘÍ, 2012
NEMOCNICE MOUNT AUBURN
CAMBRIDGE, MASSACHUSETTS

Profesor Gabriel O. Emerson choval na hrudi svou novorozenou dceru. Seděl v křesle vedle nemocniční postele, ve které spala jeho žena, a navzdory žádostem nemocničního personálu odmítal dítě odložit do nedaleké postýlky. V jeho náruči byla v bezpečí. Odpočívala za tlukotu jeho srdce.

Clare Grace Hope Emersonová byla zázrak. Modlil se za ni v kryptě baziliky svatého Františka z Assisi poté, co se oženil se svou milovanou Julianne. V tu chvíli ještě nebyl schopen zplodit dítě, šlo o důsledek jeho sebepohrdání. Ale s Julianne, jakožto svou Beatricí a manželkou po boku, se za to modlil. A Bůh jeho modlitby vyslyšel.

Dítě se zavrtělo a otočilo hlavou.

Gabriel ji pevně sevřel, velkou dlaní jí spočíval na zádech, takže mohl vnímat rytmus jejího dechu.

„Milovali jsme tě ještě dřív, než ses narodila," zašeptal. „Jsme tak nadšení, že jsi konečně tady s námi."

A v tuto chvíli – v tento tichý, láskyplný moment – měl Gabriel všechno, co kdy chtěl. Pokud se někdy ztotožňoval s Dantem, pak

to již v tuto chvíli neplatilo, protože Dante nikdy nezažil potěšení ze sňatku s Beatricí nebo z dítěte, zrozeného ze vzájemné lásky.

Básník v jeho nitru přemýšlel nad podivným průběhem událostí, které ho zavedly z hlubin zoufalství až do výšin požehnání.

„*Apparuit iam beatitudo vestra,*“ zašeptal upřímně a děkoval Bohu, že nepřišel kvůli komplikacím u porodu o svou ženu a dítě.

Náhle mu do štěstí vstoupil přízrak jeho otce a pobídl Gabriela ke spontánnímu slibu. „Nikdy vás neopustím. Budu tady s vámi, dokud budu žít, mé drahé dámy.“

V přítmí nemocničního pokoje se Gabriel rozhodl chránit, milovat a starat se o svou ženu i dítě, ať se děje cokoliv.

2. kapitola

O TÝDEN POZDĚJI
NEMOCNICE MOUNT AUBURN
CAMBRIDGE, MASSACHUSETTS

Začalo to jedním e-mailem.

Taková drobnost – kontrola e-mailové schránky. Možná jedna z těch nejbezvýznamnějších věcí. Pouhé ťuknutí na obrazovku mobilu a objeví se doručené zprávy.

Jeden moudrý Kanaďan kdysi napsal, že *médium je zprávou.* A v tomto případě byl ten e-mail a jeho obsah neuvěřitelně důležitý.

Povedou se řeči.

Komunita specialistů na Danta nečítala mnoho lidí a profesor Gabriel O. Emerson byl velmi známý. Na Harvardu patřil mezi nejlepší studenty a brzy si udělal jméno na Torontské univerzitě.

Pak se zapletl do skandálu, jenž zahrnoval jeho milovanou Julianne, která byla zároveň jeho magisterskou studentkou. Proběhlo vyšetřování. Byla sestavena komise. Dotazovací slyšení. Rezignace.

Torontská univerzita ohledně této záležitosti mlčela. Julianne odpromovala a začala svá doktorská studia na Harvardu. Gabriel přijal pozici profesora na Bostonské univerzitě. Vzali se 21. ledna 2011.

Ale klepy stále neutichaly. Roznášela je Gabrielova bývalá doktorandka Christa Petersonová, která tvrdila, že profesor Emerson je predátor a Julianne děvka.

A přestože Gabriel udělal, co bylo v jeho silách, aby Christu umlčel, a bojoval s pomluvami jako lev, stále přetrvávaly. I pár měsíců před jejich druhým výročím svatby se Gabriel bál vyjádřit své obavy a nechával si svůj názor pro sebe. Ale popravdě ho děsilo, že navždy poznamenal Julianninu kariéru. V dnešní době se akademická obec spíše klonila na stranu univerzitního profesora než na stranu mladé doktorandky.

A Gabriel to věděl. Což byl také důvod, proč už značnou chvíli zíral na obsah doručeného e-mailu.

Zpráva byla od skupiny, o které Gabriel slyšel, ale nikdy se s jejími členy nesetkal. Přečetl si ji a pak ještě jednou, aby se ujistil, že všemu správně porozuměl.

Ovládl ho podivný pocit. Brněla ho kůže. Stál na prahu něčeho významného…

„Gabrieli?“ Jeho myšlenky přerušil Juliannin hlas. „Nezapomněli jsme na něco? Rachel už vzala domů všechny květiny a balónky.“

Gabriel otevřel ústa, aby pověděl své ženě o e-mailu, který právě obdržel, ale přerušil ho náhlý příchod doktorky Rubiové, která pomáhala na svět jeho dceři. Měla ve zvyku vyskakovat doslova odnikud, jako šedooká Athéna v Homérově *Odysseji*. Doktorka se vždycky zjevila, něco prohlásila a zase zmizela, občas za sebou nechávala jen zmatek.

„Dobré ráno,“ přivítala se s Emersonovými úsměvem. „Musím s vámi ještě projít pár věcí, než budou Julia s Clare propuštěny.“

Gabriel zastrčil mobil zpátky do kapsy u saka. Před pár dny se vyděsil k smrti, když se mylně domníval, že Julianne nepřežila porod.

A úzkost ho neopouštěla, jako otravná kocovina, které se nemůžete ani za nic zbavit.

Což byl také důvod, proč už během dlouhého výčtu instrukcí a doporučení od doktorky Rubiové na nějaký velmi důležitý e-mail zapomněl. Natož aby sdělil jeho obsah manželce.

3. kapitola

„Copak dělá?“ Profesor pohlédl do zpětného zrcátka na svou ženu, která seděla na zadním sedadle a vedle sebe měla Clare.

V krásné tváři se mu objevil klukovský výraz a modré oči mu tančily radostí. Konečně si veze svou rodinu domů z porodnice. Měl potíže ovládat své nadšení.

„Pořád spí.“ Julia se naklonila nad autosedačku a pohladila novorozeně po tváři.

Malá holčička i ve spánku našpulila růžové rty. Zpod fialové pletené čepičky, kterou dostala jako dárek od nemocničního personálu, vykukoval chomáček tmavých vlasů. Byla nádherná, s nosíkem jako knoflík a buclatými tvářičkami. Měla velké indigově modré oči, když se je milostivě uráčila otevřít.

Julii přetékalo srdce láskou. Porodila zdravé dítě a měla manžela, který ji podporoval víc, než si vůbec dokázala představit. Málem samým štěstím praskla.

„Jestli udělá něco roztomilého, musíš mi to říct,“ nařídil jí Gabriel dychtivě.

Julia se rozesmála. „Dobře, profesore.“

„Rád ji pozoruju, když spí,“ zamumlal Gabriel a dál šnečím tempem řídil jejich nové velké Volvo ulicemi Cambridge. „Je fascinující.“

„Ty hlavně sleduj silnici, taťko."

Gabriel po ní střelil ve zpětném zrcátku pohledem.

„Odkdy jezdíš autem tak pomalu?" škádlila ho.

„Od té doby, co je v něm všechno, co miluji." Gabrielův výraz zjihl, když se jeho pohled opět střetl s Julianne.

Poskočilo jí srdce.

Gabrielovo nadšení z otcovství překročilo veškerá její očekávání. Vybavila si první noc poté, co se Clare narodila. Celou dobu dceru choval a nedal se od ní oddělit.

Gabriel jí kdysi řekl, že i když bude starý, vždycky si bude pamatovat, jak vypadala tu noc, kdy se poprvé milovali. A ona si zase bude navždy pamatovat, jak její muž chová na svojí hrudi jejich dítě, jejich krásnou dceru.

Do očí jí vyhrkly slzy a měla problémy je zadržet. Sklonila se ke Clare, aby skryla svoji reakci.

Gabriel pomalu, tak strašně pomalu odbočil do jejich ulice.

„Co to sakra je?" Jeho dobrá nálada zmizela tak náhle, jako by narazili do ledovce.

„Dávej si pozor na jazyk," zamumlala Julia. „Nemusíme to dítě hned naučit nadávat."

„Kdyby to dítě bylo vzhůru, dozajista by také chtělo vědět, co to má sakra znamenat. Podívej se na naši zahradu." Gabriel vjel na příjezdovou cestu, ale nespouštěl oči z prostranství okolo domu.

Julia následovala jeho pohled.

Před jejich elegantním patrovým domem postávalo hejno okázalých plameňáků. Plastových, křiklavě růžových plameňáků. A jeden obrovský dřevěný stál také u vstupních dveří a na krku měl pověšenou ceduli:

Gratulujeme, Gabrieli a Julie! Je to holčička.

Těch malých bylo tolik, že Gabriel jen stěží zahlédl trávník.

Byli jako mor. Mor nevkusných, kýčovitých zahradních dekorací, jasně vybraných nějakým bláznem s naprostým nedostatkem dobrého vkusu.

„Do háje!" vykřikla Julia.

„Dávej si pozor na jazyk," ušklíbl se Gabriel. „Chápu to tak, že o tom nic nevíš?"

„Jistěže ne. Sotva jsem si tenhle týden zvládla zkontrolovat e-maily. To jsi zařídil ty?"

„Ty si myslíš, že za tohle můžu *já*?" zeptal se profesor pobouřeně. Julia musela s určitostí vědět, že láskou k plastovým ohavnostem na zahradu nijak neoplývá.

Ale její poznámka mu připomněla zprávu, kterou obdržel ještě v nemocnici a jejíž obsah byl velmi urgentní. Musí si o tom s Julianne promluvit.

Rozptýlila ho záchvatem smíchu. „Možná nám je dala naše sousedka Leslie? Nebo tvoji kolegové z Bostonské univerzity?"

„O tom pochybuji. Ti by jistě v rámci zdravého rozumu poslali šampaňské. Nebo skotskou." Znovu se chystal říct Julianne o tom e-mailu, když vtom se otevřely dveře od domu a vyběhla z nich Rachel, Gabrielova sestra.

V obyčejných džínách, bílém triku a sandálech a s úsměvem od ucha k uchu. Dlouhé blonďaté vlasy jí splývaly volně po zádech a šedé oči jí jen zářily.

„Myslím, že jsme našli viníka, který může za tenhle kýč." Gabriel zavrtěl hlavou.

Julia se dotkla jeho ramene. „Je to od ní moc milé. Pendlovala mezi naším domem a nemocnicí a pomáhala nám, jak jen to šlo."

Gabriel se zamračil. „Já vím."

„A i když si myslíš, že jsou ti plameňáci nevkusní, musíš jí poděkovat."

Upjatě vystrčil bradu. „Dokážu se chovat slušně."

„Myslím tak, aby ti to někdo věřil," upřesnila Julia.

Když se Gabriel znovu zamračil, rozepnula si bezpečnostní pás a naklonila se dopředu, aby ho políbila na tvář. „Miluju tě. Jsi báječný manžel a neuvěřitelný otec."

Gabriel sklopil pohled a začal poklepávat prsty o volant.

Julia mu rozcuchala tmavé vlasy. „Možná bychom si jich pár mohli nechat? A dát je do zadní zahrady?"

Gabriel ji probodl pohledem.

„Dělám si legraci." Zvedla ruce, jako že se vzdává. „Snaž se vypadat šťastně, dobře?"

„Fajn," vydechl Gabriel ztrápeně. Pak vypnul motor a vylezl z auta.

„Co vám trvalo tak dlouho?" Rachel bratra zběžně objala a už se hnala k zadním dveřím. „Čekáme na vás celé dopoledne."

Gabriel se naklonil nad otevřené dveře a sledoval, jak se Rachel souká na zadní sedadlo. „Museli ještě naposledy zkontrolovat Julianne i Clare, než je propustili. A také prohlíželi autosedačku a auto."

„No, to je dobře," odpověděla Rachel. „Ale ani tak by to nemělo trvat tři hodiny. Jak moc pomalu jsi jel?"

Gabriel si smetl imaginární smítko ze svého sportovního kabátu. A pak se zadíval na zadní sedačku.

„Vteřinku, Rachel," pokusil se ji zadržet. „Musím ještě vyndat autosedačku."

„Pospěš si. Ale vezmi to z druhé strany, protože já se ani nehnu." Rachel se naklonila nad svoji spící neteř a usmála se. „Ahoj, Clare."

Julia se natáhla přes dítě a pohladila svoji kamarádku po ruce. „Ti plameňáci se mi moc líbí."

„Věděla jsem to.“ Rachel celá zářila. „Táta docela váhal, ale já myslím, že jsou strašně legrační. Dokonce i Scott přispěl.“

„Musíme s nimi Gabriela vyfotit a poslat mu to.“

Rachel se rozesmála. „To rozhodně. Nechá si z té fotky udělat plakát a pověsí si ho na stěnu.“

Julia sundala holčičce čepičku a odhalila její tmavé vlasy. Pak jí opatrně nasadila růžový baret. „Podívej, Clare má na sobě tvůj dárek ze včerejška.“

„Krásně jí ladí s dupačkami.“ Rachel ji něžně pohladila po hlavičce a na okamžik se jí změnil výraz.

Julia svoji kamarádku pozorovala. V Racheliných očích se mihl záblesk smutku, ale hned byl pryč.

Rachel se znovu usmála. „Večer jsem jí ještě koupila pár čelenek, když má tolik vlásků. Myslím, že jí budou slušet.“

Julia přikývla. „Bude ji muset vzít Gabriel. Kvůli stehům nemůžu nosit nic těžkého.“

Rachel střelila pohledem k Juliině podbřišku. „To je na prd.“

„Ale no tak.“ Gabriel na svou sestru mrknul a pak pomohl Julii z vozu. „Jsem rád, že jsi tu.“

„Já taky.“ Rachel sledovala, jak Gabriel opatrně vyndává autosedačku a vyráží směrem k domu.

„Ne tak rychle,“ doběhla ho. „Chci ji nést.“

Gabriel jí s rozzářeným pohledem předal autosedačku, ale ještě ji stihl upozornit, aby byla opatrná. Pak se přivítal s jejich otcem, Richardem, a oba muži jí podrželi otevřené dveře do domu.

Julia prošla hned za ní. „Díky, že jste zůstali. Vím, že to trvalo déle, než jste plánovali.“

Rachel svírala autosedačku oběma rukama a všichni společně došli až do kuchyně. „Nehodlala jsem odjet dřív, než se vrátíte domů. Aaron musel do práce, jinak by tu byl taky.“

„Moc to pro nás znamená. Vím, že ses musela postarat o všechny ty telefonáty, dárky a spoustu dalšího."

Rachel pokrčila rameny. „Tohle rodina dělá, Jules. Staráme se jeden o druhého. Měla jsem štěstí, že mi zbývala ještě nějaká dovolená. A Rebecca nás rozmazlovala svým jídlem. Měla bys vidět, co připravila dneska k obědu."

„Výborně. Umírám hlady." Julii kručelo v žaludku, ještě než vešla do kuchyně.

Jídelní stůl byl prostřen nejlepším porcelánem, stříbrnými příbory a sklenkami z křišťálu. K Juliině židli v čele stolu někdo přivázal růžové balónky naplněné heliem a uprostřed stolu stála váza s růžovými a bílými růžemi. Téměř každý volný prostor v kuchyni zabíralo jídlo, květiny nebo zářivě zabalené dárky.

„Překvapení!" Dopředu postoupila starší dáma s krátkými šedými vlasy a šedomodrýma očima.

„Katherine?" Julia si začala ovívat tvář rukou.

„Myslel jsem, že jsi v Oxfordu." Gabriel setřásl své překvapení a přivítal se s bývalou kolegyní polibkem na tvář.

„Byla jsem, ale přijela jsem do Cambridge přivítat svoji kmotřenku." Profesorka Pictonová objala Julii a pak poodstoupila. V očích jí jiskřilo. „Můžu si ji pochovat?"

„Jistě." Gabriel vyndal Clare z autosedačky, a než jí předal Katherine, vtiskl jí polibek na čelo.

Clare otevřela svoje velké modré oči.

Katherine se usmála. „Ahoj, Clare. Jsem tvoje tetička Katherine."

Dítě otevřelo maličkou pusu a pořádně zívlo.

„Clare je nádherné jméno," pokračovala Katherine, zcela nezaujatá její ospalostí. „Myslela jsem, že tě rodiče pojmenují Beatrice. Ale vypadáš víc jako Clare."

„Existuje jenom jedna Beatrice." Gabriel objal Julii kolem ramen.

„Ach, kolik my si spolu užijeme legrace," pošeptala Katherine holčičce do ucha. „Naučím tě italsky a také ti povím všechno o Dantovi a Beatrici. A až budeš dost stará, vezmu tě do Florencie a ukážu ti, kde Dante žil."

Zdálo se, že dítě svou tetičku pozoruje. Katherine se sklonila ještě níž a zarecitovala:

Donne ch'avete intelletto d'amore,
i' v' con voi de la mia donna dire,
non perch'io creda sua laude finire,
ma ragionar per isfogar la mente.

Gabriel poznal verše z Dantova *La Vita Nuova,* zatímco Katherine dokončovala jeho chvalozpěv nádherné Beatrici.

Julia tam stála jako opařená.

A pak náhle, jako nečekaný déšť během pikniku, začala brečet.

4. kapitola

Celá místnost ztichla.

Všichni zírali na Julii, která si ve snaze utišit své vzlyky připlácla ruku na pusu.

Richard, Katherine, Rebecca a Rachel stáli jako solné sloupy a nevěděli, co mají dělat.

„Dejte nám minutku," zamumlal Gabriel s paží stále položenou kolem Juliiných ramen. Odvedl ji k oknu do vzdálenějšího tichého rohu obývacího pokoje.

Začal si ji vyděšeně prohlížet. „Miláčku, co se děje? Bolí tě něco?"

Julia zavrtěla hlavou a zavřela oči, ale slzy jí nepřestávaly téct.

Gabriel si ji přitáhl k sobě. „Nerozumím tomu. Chceš, aby všichni odešli?"

Znovu zavrtěla hlavou.

Položil si lehce tvář na vršek její hlavy. „Nevěděl jsem, že mají tohle v plánu."

„Je tu snad ještě dvakrát víc balónků," zamumlala.

„Copak je helium pro děti nebezpečné?"

„Ne. Ano. Já nevím." Sevřela jeho košili do pěstí. „O to nejde. Je tu taky dvakrát víc dárků a dvakrát víc květin než v nemocnici. A na zahradě nám stojí hejno plameňáků!"

„O ty plameňáky se můžu postarat, drahá." Gabriel ji políbil do vlasů. „A udělám to hned."

„Tohle není o plameňácích." Julia mu zabořila ruku do jedné z kapes u saka, vytáhla kapesník a rozklepla ho. „Jsem ráda, že jsem ti je koupila."

Hlasitě se vysmrkala.

„Džentlmen u sebe vždycky pro všechny případy nosí kapesník." Hladil ji po zádech a jeho obavy narůstaly. „Rozrušili tě plameňáci, ale nechceš, abych je dal pryč?"

„Kuchyň je plná dárků. Katherine přiletěla až z Anglie a citovala Danta!" Julia znovu propukla v pláč.

Gabriel se zamračil. Pohled na její slzy ho bolel. „Jistěže jsou tu dárky. Lidé je novorozeňatům dávají. Je to tradice."

„Kolik mých příbuzných je v kuchyni?" Osušila si nos.

Gabrielovi se sevřelo srdce. „Tvůj otec a Diane tu chtěli být, ale Tommy je nemocný. Brzy je uvidíš." Palcem jí setřel slzy. „Máme v kuchyni rodinu, naši rodinu. Lidi, kteří tebe a Clare milují."

Julia ztěžka polkla. „Chybí mi tvoje máma. Chybí mi…"

Gabriel sebou trhl. Juliina nedokončená věta přetékala bolestí. Neměla šťastné dětství, její vlastní matka ji občas týrala a občas si jí vůbec nevšímala.

„Grace mi taky chybí," přiznal Gabriel. „A myslím, že nám bude chybět už navždy."

„Jsem matkou teprve pár dní, ale tolik Clare miluju, že bych pro ni udělala cokoliv. Co to se Sharon bylo?" zašeptala Julia a ještě víc se ke Gabrielovi přitiskla.

Gabriel shlížel na svoji ženu. „Nevím."

Jeho odpověď byla pravdivá. Jak by mohl vysvětlit krutost a lhostejnost? Obojí zažil od svého biologického otce. A nakonec si uvědomil, že každý pokus vysvětlovat takové chování je zbytečný, protože

vysvětlení bylo často jen maskou pro výmluvy. A on se nechtěl vymlouvat.

Položil jí ruce na ramena a sevřel je. „Miluji tě, Julianne. Milujeme jeden druhého a milujeme Clare. Nezačali jsme své životy zrovna s nejlepšími rodiči, ale pomysli na to, co máme teď. Všechny v naší kuchyni a Toma a Diane a Scotta a Tammy a mnoho dalších. Vytvoříme pro nás a Clare naši vlastní rodinu."

„Nikdy nepozná, jaké to je mít matku, která ji nemiluje," prohlásila Julia odhodlaně.

„Ne, to nepozná." Gabriel zesílil své objetí. „A má i otce, který ji i její matku nade všechno miluje."

Julia si otřela oči hřbetem ruky. „Omlouvám se, že jsem zničila oslavu."

„Nic jsi nezničila. Je to tvoje oslava. Můžeš brečet, pokud chceš…"

Julia se rozesmála a bylo to, jako když po dešti zazáří slunce. Pak si ze záhadného důvodu stoupla na špičky a vykoukla Gabrielovi přes rameno z okna. „Máme zahradu plnou plameňáků."

Gabrielovi zacukaly rty. „Ano, to máme."

„Tak nějak se mi líbí."

„Myslím, že trpíš spánkovou deprivací." Políbil ji na čelo.

„Netuším, co to se mnou je. Chce se mi smát hejnu plameňáků a chce se mi brečet, protože máme tak skvělou rodinu. A mám hlad."

„Doktorka Rubiová nás varovala, že to bude kvůli komplikacím při porodu trvat dlouho, než se dáš dohromady. A každé dvě až tři hodiny kojíš Clare. Samozřejmě že jsi vyčerpaná."

„Chci jednoho plameňáka v dětském pokoji."

Gabriel prudce zvedl hlavu.

Ten plameňák naprosto zničí estetický záměr celé místnosti, kterou jsme tak pečlivě zařídili, pomyslel si. *Je to zločin proti interiérovému designu.*

Změnil téma. „Možná by sis měla zdřímnout a já pošlu všechny domů, co ty na to?“

„To bude těžké. Kromě Katherine spí všichni u nás.“

„Máš pravdu.“

„A kdo že tu má spánkový deficit, profesore?“ Julia se usmála a vzala ho za ruku.

Gabriel si volnou rukou promnul čelo. „Zarezervuju nějaké pokoje v Lenoxu. Je to pěkný hotel.“

Julia pohlédla do jeho upřímných, modrých očí plných obav a sevřela mu dlaň. „Nikam je neposílej. Jsem v pořádku. Vážně.“

Gabriel se na ni pochybovačně podíval.

Když se k němu naklonila, ovládla ho vzpomínka na porodní sál. Celá bledá nehnutě ležela na pojízdném lůžku a doktorka křičela na sestry, aby ho vyvedli z místnosti.

Myslel si, že je mrtvá.

Cítil, jak mu vynechalo srdce, a chytil se za hruď.

Julia ho pozorovala. „Gabrieli, jsi v pořádku?

Několikrát zamrkal.

„Naprosto.“ Zamaskoval svoji úzkost neústupným polibkem. „Jen se o tebe bojím.“

Než mohla Julia odpovědět, někde poblíž se ozvalo odkašlání.

Oba se otočili a našli mezi dveřmi stát Rebeccu, jejich hospodyni a velmi dobrou přítelkyni. Byla to velmi vysoká žena s rovně střiženými vlasy pod uši, barvy soli a pepře, a velkýma tmavýma očima.

Došla až k nim a věnovala Julii starostlivý pohled. „Jste v pořádku?“

„Jsem v pořádku,“ odpověděla a rozhodila rukama. „Jen se mi chce pořád brečet.“

„To jsou hormony.“ Rebecca ji poplácala po rameni. „Chvíli to potrvá, než se vaše tělo vrátí do normálu. Zjistíte, že máte emoce jako na houpačce.“

„Ach.“ Julia se okamžitě uklidnila, jako by jí Rebecca právě odhalila nějaké tajemství.

„Byla jsem na tom úplně stejně, když se mi narodil syn. V jedné chvíli jsem se smála a v té další už brečela. Ale všechno se srovná. Nemějte strach. Nechcete se natáhnout? Můžu oběd ještě chvíli pozdržet.“

Julia se podívala na Gabriela, který jen nadzvedl obočí.

„Ne, chci se se všemi pozdravit. A chci se najíst.“ Toužebně se zadívala směrem ke kuchyni.

„Jídlo je skoro hotové. Přijďte, až budete připraveni.“ Rebecca ji objala a rychle opustila obývací pokoj.

„Úplně jsem na ty hormonální výkyvy zapomněla.“ Julia zírala na Gabriela. „Připadám si ztracená.“

„Nejsi ztracená,“ pronesl Gabriel rozhodně. Zvedl Julii bradu a zajal její rty v pomalém, něžném polibku. „Nikdy nebudeme ztraceni, dokud budeme mít jeden druhého.“

Julia mu polibek opětovala. „Jsem tak ráda, že jsi tady. Nedokážu si představit, že bych tohle všechno musela zvládat sama.“

Gabriel znovu spojil jejich rty. A znovu si vybavil ten důležitý e-mail, ale rozhodl se, že teď není vhodná doba, aby se o něm zmiňoval.

Mávl rukou k oknu. „Máme na zahradě snad tisíc a jednoho plameňáka. Rozhodně na to nejsi sama.“

Julia pohlédla do Gabrielových naprosto vážných a lehce naštvaných očí a vyprskla smíchy.

5. kapitola

Toho odpoledne zíral Gabriel na nespočet kovových tyček, šroubů a plastových částí, které byly s milimetrovou přesností vyskládané na koberci v dětském pokoji.

(Za zmínku stojí fakt, že se nikde v blízkosti nevyskytoval žádný plameňák.)

Po chvíli střelil zlověstným pohledem k prázdné krabici, na níž bylo vyfocené dětské houpadlo, a pak se znovu zamračil na součástky. „Zmet –“

Kdosi za ním si odkašlal.

Gabriel se otočil a spatřil mezi dveřmi stát Richarda s Clare v náručí.

Dítě nespokojeně plakalo a Richard dělal, co mohl, aby ho ukonejšil. Jemně se s ním pohupoval ze strany na stranu.

„Kde je Julianne?“ Gabriel došel ke dveřím a lehce pohladil svou dceru po hlavičce.

„Dává si zaslouženého šlofíka. Clare by měla taky spát, ale nějak se nechce uklidnit, tak jsem si řekl, že se s ní projdu po domě, a uvidíme, jestli usne.“ Richard mluvil tichým, konejšivým tónem a nepřestával ji krouživými pohyby hladit po zádech.

„Můžu si ji vzít.“ Gabriel natáhl ruce.

„Ach, ne. Chci strávit se svojí vnučkou tolik času, kolik jen bude možné. Budeme ti dělat společnost." Richard mrštně překročil kovovou konstrukci a postavil se vedle okna. „Jak to jde?"

Gabriel neurčitě mávl rukou k nepořádku na koberci. „Snažím se tu poprat s dětským houpadlem."

Richard se uchechtl. „To už mám za sebou. A taky skládání kol a nemožně složitých hraček pod stromečkem. Moje rada zní, abys ignoroval vrozenou touhu přijít na to sám a postupoval podle návodu."

„Mám doktorát z Harvardu. Jistě zvládnu dát dohromady dětské houpadlo."

„Mám doktorát z Yaleu." Richardovi zajiskřilo v očích. „A vím lépe než kdo jiný, že by sis měl přečíst návod."

Gabriel se kysele ušklíbl. „No, nemůžu se nechat porazit někým z Yaleu." Strčil hlavu do obrovské krabice a vytáhl návod. Pak si narovnal brýle na nose. „Je v čínštině, španělštině, italštině a němčině."

„Skládal jsem podobnou věc, když jsme si s Grace přivezli z porodnice Scotta. Byl jsem vzhůru celou noc, ale měl jsem opačně nohy. Nemohl jsem přijít na to, proč to nestojí. Musela přijít Grace a opravit to."

Gabriel se uchechtl a s vervou se zadíval do návodu. „Italsky to nedává žádný smysl. Museli najmout nějakého prvňáka, aby jim to přeložil. Asi bych měl do té firmy napsat."

Richard věnoval svému synovi pobavený pohled. „Možná bys to měl nejprve složit." Odkašlal si. „Scottův porod byl oproti Clařině relativně snadný. Julia byla velmi bledá, když jsem ji před pár minutami opouštěl."

Gabriel odložil návod. „Dojdu ji zkontrolovat."

„Když jsem odcházel, byla u ní Rachel. Naklepala jí polštáře a zatáhla závěsy, ale za chvíli za ní přece jen raději zaskoč."

Gabriel si protřel oči za skly brýlí. „Porod nešel vůbec tak, jak jsem očekával."

Richard sklopil hlavu a zadíval se maličké Clare do tváře. Měla zavřené oči. Zpomalil své pohyby, ale nepřestával se pohupovat. „Julia bude potřebovat mnoho péče a podpory. Vzal sis dovolenou nebo –"

„Ach, a jsme u anglického džentlmena." Gabriel znovu zabořil nos do návodu. „Ano, vzal jsem si otcovskou dovolenou."

Richard zvedl hlavu. „Julia má příští září odevzdat svoji dizertační práci, je to tak? A ty budeš učit?"

Gabriel se naježil. „Ano, je to moje práce."

Ale vzhledem k tomu e-mailu, který obdržel, bylo vysoce nepravděpodobné, ne-li nemožné, aby v následujícím roce učil na Bostonské univerzitě. Jenže o tom ještě nikomu neřekl, a to včetně Julianne.

Klekl si na koberec a začal přerovnávat součásti houpadla podle návodu. „Jsme moc rádi, že jste tady s Rachel mohli zůstat. Máme v plánu nechat tento týden Clare pokřtít. Chci se zeptat Rachel, jestli jí půjde za kmotru."

„Jsem si jistý, že bude nadšená. A já se moc rád zúčastním obřadu." Richard vypadal znepokojeně, že se jeho syn očividně snaží vyhnout tématu. „Jak to všechno zvládáš?"

„Jsem v pořádku." Gabriel zněl netrpělivě. „Proč bych neměl být?"

„Být otcem je velká zodpovědnost," pronesl Richard jemně.

Gabriel se posadil na paty a držel pohled zabodnutý do koberce. „To ano." Zhluboka vydechl. „Jak jsi věděl, jak být dobrým otcem?"

„Nebyl jsem jím vždy. Taky jsem se dopustil chyb, ale Grace byla neuvěřitelná matka. Zdálo se, jako by to měla prostě v sobě. A taky jsem sám měl skvělé rodiče. Zemřeli dřív, než jsi se narodil, ale vytvořili mi milující a pečující domov. A já se snažil o totéž s vámi."

„Uspěl jsi." Gabriel zvedl jednu kovovou nohu a otáčel ji v ruce.

Richard pokračoval: „Rodičovství je závazek. Slibuješ jím, že budeš své děti milovat, ať se stane cokoliv. Slibuješ, že je udržíš v bezpečí. Slibuješ, že je zaopatříš, povedeš je na jejich cestě životem a budeš je učit.

A s Boží pomocí, pořádnou dávkou trpělivosti a tvrdé práce to také dodržíš."

Gabriel cosi zabručel a odložil kovovou nohu zpátky na koberec. Natáhl se pro motorek houpadla.

Richard si přendal Clare, takže teď odpočívala na zádech na jeho předloktí. „Bojíš se otcovství?"

Gabriel pokrčil rameny.

„Vybral sis Julii za svou ženu. Je to milá, mladá dáma a je pro tebe dokonalou partnerkou. Však vy na to společně přijdete. A já tady pro vás vždycky budu. Každý den děkuji za to, že vás mám, stejně jako Scottova a Tammina syna a teď i Clare. Mám štěstí, že jsem tak mladý dědeček a můžu si dosyta užívat vnoučat."

Gabriel odložil motor a začal spojovat dvě větší kovové části. Richard se posadil s Clare do velkého koženého křesla v rohu.

Gabriel k nim zvedl oči a viděl, jak na ni jeho otec ochranitelsky položil volnou ruku.

Richard stále nosil svůj snubní prsten. Gabriel mu z celého srdce toužil povědět o svém snu, který se mu v nemocnici o Grace zdál. Ale i tři roky po její smrti na něm byl znát smutek, vepsal se mu hluboko do tváře, a přibylo i mnoho šedých vlasů. Proto si Gabriel nechal Graceino zjevení pro sebe.

Zasunul nohu do horní konstrukce. „Během porodu se něco pokazilo. Poslali mě pryč. Dali mi Clare, ale nenechali mě jít k Julianne. Myslel jsem, že je mrtvá."

„Synu." Richardovi se zlomil hlas.

Gabriel se natáhl ke kufříku s nářadím a vzal si šroubovák. Začal připevňovat první nohu. „Jak to zvládáš?"

Richard jemně pohladil Clare, tak aby ji nevzbudil. „To je výstižná otázka. Zvládám to, ale můj život už nikdy nebude stejný. Pokud to přijmeš, je v tom jistá svoboda. Uvědomuji si, že se všechno změnilo,

a pokouším se tomu přizpůsobit, ale pořád po ní truchlím. Nad její ztrátou a nad tím, co mohlo být. Čas běží a zármutek se pomalu zmenšuje, ale nikdy tak docela nezmizí. Naučil jsem se s tím nebojovat. Ztratil jsem lásku svého života a vždycky mi bude chybět."

„Občas ji vídám ve svých snech. Ale jen když jsme v našem domě. Její přítomnost mě uklidňuje. Omlouvám se, že jsem tu pro tebe nebyl."

Richard vypadal zmateně. „Ale byl."

„Ne úplně." Gabriel se zaměstnával skládáním houpadla, už měl téměř hotovou celou konstrukci. „Byl jsem ponořený ve svém vlastním sobectví."

„Když Grace zemřela, přiletěl jsi a společně jsme poseděli na verandě."

Gabriel nadzvedl obočí.

Richard si pospíšil s vysvětlením. „V knize Jobově se píše o přátelích, kteří slyšeli o Jobově zármutku a přispěchali za ním."

„Jobovi přátelé nejsou zrovna typickým příkladem hrdinů," namítl Gabriel. Namontoval na konstrukci motorek a lehce s ní zatřásl, aby se ujistil, že nepřepadne.

„To je pravda, ale když viděli Joba sedět na zemi, okamžitě se k němu přidali. A celých sedm dní nepromluvili ani slovo, protože si uvědomovali, jak velký je jeho zármutek." Richard se odmlčel, dokud se na něj Gabriel nepodíval. „Když Grace zemřela, přišel jsi a posadil ses vedle mě na zem."

Gabriel neodpověděl, ale v hrudi se mu vzdouvaly emoce. Zvedl klíč a dotáhl matky motoru.

„Strávil jsem hodiny uvažováním nad svou ztrátou, ale také jsem vzpomínal na šťastné chvíle. A došel jsem k závěru, že tím nejlepším, co můžeme pro druhé udělat, je být přítomen a projevovat jim lásku." Richard se znovu odmlčel a políbil Clare na vršek hlavy. „Když je má vnučka neklidná, mohu ji držet. Když Rachel truchlí, mohu ji utěšit.

Když můj syn a jeho žena potřebují další pár rukou a vyjádření podpory, mohu pomoct. Čas, láska a podpora – to je podstata rodičovství."

Richard se usmál. „Pustil ses do nové fáze rodinného života. Ano, přijde mnoho výzev, ale bude dost času si s nimi lámat hlavu, až to nastane. Soustřeď se na přítomnost a nenech své obavy, aby tě oloupily o radost ze života."

Gabriel se zaměstnal přenášením houpadla z koberce na tvrdou dřevěnou podlahu. Pak poodstoupil a obdivoval svoji práci. „Povedlo se."

„Zajisté." Richardovi zajiskřilo v očích. „Všechno jsi pěkně poskládal, ale zapomněl jsi na sedačku."

Gabriel se zděšeně podíval na konstrukci. Pak se obrátil a spatřil za sebou ležet látkové lehátko. Oběma rukama se popadl za vlasy. „Kur… ník."

„Vítej v roli otce," uchechtl se Richard.

Gabriel si zamumlal něco pod nosem. Zvedl sedačku a návod a zamračil se směrem k nebi, přičemž si v duchu přehrával nejrůznější nadávky.